

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς ἀς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήνα.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τ ω φ ρ ά γ γ α ε ι ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ γ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρὸς δύο εικασάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Τάχυδρομείων τέλη.

Έπτά και δέκα Φεβρουαρίου,
μεγάλη σάχλα Βουλευτηρίου.

Πούτος πεντακόσια και σαρανταένα,
γιά τόν Χαμηροστάιν λόγια μασήμένα.

Ένα παραμύθι από τὰ συνάθι.

Μιά φορά κι' έναν καιρό
σ' ένα κράτος τριμερό
ήταν μια τρανή κοκκώνα,
πού την έλεγαν Κορώνα.

Ανοικτόκαρδη γυναικα δίγως λύπη και σεκλίτι,
κι' όπου μπάλος και ζιμαρίτι
έτραγ' έπινε κι' έγλίεντα
και δέν έπερνε κουβέντα.

Μιάν Απόκρηα τρελλή
είχε κίφι πύο πολύ,
και δέν άφησ' ένα μπάλο
κάν μικρούλη καν μεγάλο.

Μά σαν έπιασαν τὰ γλίεντα της τρελλής Αποκρηας
έβαλε κι' αυτή τὰ ράσσα σεβαστής καλογρηας
γιά να σώση την ψυχή της,
κι' είπε τότε μοναχή της :

«Χάρτασα χορούς έπίτος και με ξίνουστα μπυλά
έγ' άνάψι: σαν την τσακ,
καιρός είναι να κυττάω και λιγάκι τὰ ψηλά
και να γίνω πούτη θρήσκα.

»Είς εύλάβιαν και πίστιν ή καμπάνα με καλεί
κι' άς τρυπώσω 'στό κελλί,
καιρός είναι να προσφέρω και 'στόν Ύψιστο θυσία
και να 'δώ την Έκκλησία,
και ν' άρχίσω της μετανοίας, τὰ ψαλτήρια και λοιπά,
κάνοντας Μητροπολίτη τόν δικό μου τόν παππά.»

Και 'στη Σύνοδο φωνάζει
όλη πάσο κι' όλη νάζι
ό 'δικός της ρασσοφόρος κι' έκλεκτός Άρχιμανδρίτης
να γινή Μητροπολίτης.

Βγαίνουν μίτρας έμπροστά της, προσκυνούν γονατιστοί
Δεσποτάδες σεβαστοί,
και της λέν κυρά Κορώνα, τρεσαγία κι' Ήγουμένη,
ό,τι 'πής ισού θά γίνη.

»Εσύ δεσπόζεις και τών ράσων, σύ και φως κι' Άσποσπερι-
κάθε μίτρας ποιμανούσης, [της
σύ μονάχα να προσταξής κι' άς γινή Μητροπολίτης
κι' ό παππά-Μυριαθούσης.»

Τίτοια λέν κι' οι Δεσποτάδες,
της Κορώνας δουλευτάδες,
κι' έναν κι' άλλον ή Κορώνα μυστικά τόν καλοσημένι
και φροντίζει γιά τὰ μάτια την άνήξερη να κάρη.

Κι' άκουμπώντας 'στό ραβδί της τρίχει μείσα 'στό κελλί
κι' άπ' όπισω λίν πολλοί !
«Εί ! κυρά κολογρούλα μί τά ράσσα τά φαρδιά
όλοι 'πήσαν μωρωδιά
πώς θά 'βγή Μητροπολίτης ό 'δικός σου ό παππάς
και τήν κλάρα που τήν πές ; »

Κι' ή γροούλα δίχως λίξι και μονάχη 'στό κελλί της
ό παππάς της περιμένει νά γενή Μητροπολίτης,
και γιά τούτον τόν παππά
τρώει λάχανα και πράσσα,
και τά χίρια της κτυπή
και χροσει με τά ράσσα.

Νά σου κι' ένας 'Αστρονόμος... τίκι τάκ βραεί με τρώω...
προσκυνώ τήν 'Υγουμένη... βρεί καλώς τόν άστρονόμο.
Ξέρεις όά, κυρά Κορώνα, πώς μέσ 'στ' Ξλλα μεγαλεία
ίναι κι' 'Αστεροσκοπείο, δίχως όμως έργαλεία,
και δέν Ξίρουσι καλά
τί συμβαίνει 'στά 'ψηλά.

Κι' έμαθα πώς έδοκρήθη κάθε ρίστα κοσμική
και πώς τόρριζες 'στην νήστεια και 'στην Καλογερική,
και κυττάς τούς ούρανούς,
που σασιζεί κάθε νούς,
και γιά τούτο περιμένο κι' από όί τήν σεβασμία
ότι κέτι θά προσφέρης και γιά τήν 'Αστρονομία.

Κι' ή Καλόγερη του λέει με χαμόγέλο 'στό στόμα,
«μεί σκλαβόνει, 'Αστρονόμο, και πολύ με συγνεύει,»
και χαριτί λουστράτο πέριει και σάν πρώτη γαλαντόμα
τίτοια γράφει 'στούς πιστούς της, που τούς λέν όμωγενείς.

«Μάθετε πώς 'Αστρονόμων μάς χρειάζοντ' έργαλεία,
κι' άν τών ούρανών πεθίτε ή μεγάλη Βασίλεια
ν' άνοχηθί και πρός όμας
μή ρεισθήτε συνόρομάς.

»Μή Ξνίσετε τά μούτρα, μη μάς κάνετε χαλάστρα,
ώσοιτε, παιδιά, παραδείς να κυττάζουμε τά τέστρα,
γράφετε και 'στόν 'Αβέρωφ, που σκορπίζει τόν παρρά,
και γιά τήν 'Αστρονομία νά 'Ξοδέψη 'στό γερά.

'Πίστε του πώς τήν Κορώνα
μέσ 'στής όλης τόν αιώνα
τήν έπάρσανε πρεμούριας και γιά τής 'Αστρονομίας,
κι' άν με τόσαι του μεγάλας και συγκαί γαλαντομίας
άπομείνη καμιά μέρα μέσ 'στούς όρούσι με ταγάρια,
άλλ' ή όόα του με τάστρα και τόν ήλιω θά τρακάρη.

»Από μένα μη ζητήτε και γιά τάστρα νά 'Ξοδέω,
έγώ μόνο προστατεύω,
και νομίζω πώς σας φθάνει μη τίτοια προστάσια
γιά νά γίνετε θυσία.»

'Η Κορώνα τίτοια γράφει, και σπκόνοντας τήν μήτη
πέει 'στ' 'Αστεροσκοπείο και κυττά τήν 'Αφροδίτη,
βλέπει Κρόνου, Γαλαξία, και τών άστρων τόν λερούσι,
μά καθόλου δέν κηλάρει
και τόν γείτονά μας 'Αρη...
μήτε όίλει τόνόμά του τό χασάκικο ν' άκούση.

Κι' έκεί μ' 'ιδιαφέρων
περί χρυσών άστρών
'ρωτά τόν Αιγιήτη,
μά με τό τηλεσκοπίο
και τόν παππά Πρόκόπιο
κυττά Μητροπολίτη,
και λέει κάθε στόμα :
«χαρά 'στην 'Αστρονόμα.»

Κυνήγι του Μινιδτρου του κλεινού άπό σκιάν Βαρδόνου Γερμανού.

Σκούζ.—Μακράν, σκιά τού Γερμανού, και παύσε νά φρού-
τά παρασκίνα 'πέρασκα, μην τάνεμοταράττης. [τη,
Φύγε... δέν θέλω νά σί 'δω... σικτήρ, άμακαδόρα
και παίγιον του κόμου...
κακός μπελας μου 'γίνηκες κι' άναβημα τήν όρα,
που βρήθηκες έμπρός μου.

'Αν τόξερη πώς θέφνης 'στό χείλη μου τό ψάρι
παρόλ νι' όνιέρ, ζαγάρι,
θά σ' άρινα νά ζης έδώ νά 'όψη και τούς 'Αγώνας,
μά δέν έσπουδάσα καλά τούς διεθνείς κανόνας,
γιατί κι' ό κάθε ντισοιγιά κι' ό πρόστους χωριάτης
Ξίρει πώς ήμουν κι' 'έσομαι παγκήρις διπλωμάτης.

Δέν έπρεπε, Βαρόνε μου, νά κρηυθής έθρός μου,
έγώ γνωρίζω μοναχά που 'βρίσκειται τόν φράγκο...
μοκράν, άμείλικτος σκιά, κι' άς μη σί βλώπω 'μπρός μου
καθώς ό Μάκθεβ έβλεπε νυχθημερόν τόν Βάγκο.

Χωρίς νά θέλω σουφταίξα... συχώρεσε τόν πταιστή...
όπου σταθά κι' όπου 'βρεθώ γιά σί ταύτιά μου τρώνε,
μήτ' έκυνήγησ' 'Ερινός καμμία τόν 'Ορίστη
καθώς σού με κινήφει, άμακατζή Βαρόνε.

Γιά σίνα μ' 'ελυπήθηκαν και δικλωμάται Ξίνει,
γιά σίνα μ' 'έτριγκάριαν και μετμημισμένει,
και τόσι φαρμασόνει
ζητούν καλά και σώνει
ν' άπαρηθώ τήν πόα μου τήν διπλωματική
και ν' άσχολούμαι μοναχά 'στην Τραπεζιτική.

Γιά σίνα μ' 'εφαρμάκωσαν, γιά σίν' άμακαδόρι
κέπως στραπατσουρίστηκε τής τέχνης μου τούτορι,
κι' ό πρόστους τόν άμπακο μόν ήρθά κορτά,
μά δέν έξιλιθώθηκες άκόμη μ' όί' αυτά,
κι' 'έμπρός σάν καλικάντζαρος μανιώνοιας πηδής
κι' όλο τά μακαρμπιτόνια μου θερρώ πώς μου μάφει.

Συχώρεσι με, Γερμανί... θρηνώ γουνετώς...
έσύ, μαρι, κατήντισες γιά μένα μία μούλα...
σί βλέπω 'μπρός 'στό μάτι μου σάν έίμαι Ξυνητός
και σάν κομώμαι μου κουνής τού κρεβατιού τό πύμολα.

Κι' 'ινόμοια γιά με σιγιμή, Βαρόνε κακομοίρη,
άπό τό τόσο ρέψιμο πώς 'ούχασα γιά πάντα,
δταν έζαίφνης άκουσα τής 'Αόρου τόν Καίρη
νά μου ζητή λογαριασμό γιατί και πώς και γιάτνα
'Ξικούμπισα διά νυκτός Βαρόνε Ξκκουσιμό
σάν Βαραββά όμίνο.